

Иван Вазов

Преградите на България

Балкан, Родопи, Шар, Пинд, Рила,
напразно гордата съдба
помежду нас ви е турила,
като граница за делба.

Ний пак едно сме, пак сме сбрани,
прегради няма зарад нас.
Пространства, пропасти, балкани
не значат нищо тоя час!

По-лесно бихте зид турили
зарад орловите крила,
по-лесно бихте разделили
на две гръмовната стрела –

но не нас, о, гори надменни!
(Ни ти, берлински злобен съд!)
Пред нашия идеал свещени
вий пречки слаби сте в светът.

Що би могла стихийна сила?
Що могат нашите врази?
Нас свързват векове теглила,
нас сливат океан сълзи;

нас свързва минало страдално,
еднаква кръв, язик, съдба,
и дух, и нещо нераздялно...
И цяло бъдеще с борба.

И вий, гранитни исполини,
с приоблачните си чела,
сте само прости стъпала,
отдето Крали Марко нине
наглежда своята земя.

1883

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5207>]